

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Ing. R. T.**, zastoupené Ing. Jaroslavem Hanyášem, daňovým poradcem, se sídlem Brno, Elišky Krásnohorské 10, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 31. 3. 2006, č. j. 3381/06/FŘ 110-0107, jemu předcházející rozhodnutí Finančního úřadu Brno IV (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 9. 2005, č. j. 148270/05/291911/8843, a žalovaný byl zavázán k povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení. Žalobu odůvodnila tím, že dne 29. 6. 2005 požádala správce daně o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Dne 1. 7. 2005 vydal správce daně rozhodnutí, kterým uvedenou žádost zamítl. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 7. 2005. Dne 30. 8. 2005 žalobkyně

podala daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2004 a následujícího dne uhradila daň. Dne 26. 9. 2005 vydal správce daně výměr, kterým žalobkyni vyměřil penále za období od 19. 8. 2005 do 31. 8. 2005 ve výši 307,- Kč. Žalobkyně podanou žalobu vystavěla na konstrukci, že rozhodnutí správce daně o neprodloužení lhůty pro podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 je nepřezkoumatelné, nezákonné a neplatné, neboť neexistuje správní úvaha správce daně, na základě které rozhodl. Dle názoru žalobkyně proto platí, že o této žádosti nebylo doposud rozhodnuto. Z uvedeného vyplývá, že lhůta pro podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 uplynula dne 31. 8. 2005, tedy ve lhůtě, o kterou bylo v uvedené žádosti žádáno, a ve stejné lhůtě byla dle názoru žalobkyně daň splatná. Žalobkyně daň uhradila dne 31. 8. 2005, tudíž včas. Pokud byla daň uhrazena včas, žalobkyně nebyla v prodlení ve smyslu ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), tudíž penále nevzniklo. Platební výměr na penále, které nevzniklo, byl tedy vystaven v rozporu s ustanovením § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobkyní a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zejména poukázal na skutečnost, že žalobní námitky směřují proti rozhodnutí, kterým nebyla prodloužena zákonná lhůta pro podání daňového přiznání, nikoli proti platebnímu výměru na penále. Platebním výměrem na penále se daňová povinnost nemění, neboť povinnost platit penále vzniká na základě zákona. Penále je sankcí obligatorní, správce daně nemá možnost je neuplatnit. Argument žalobkyně, že správcem daně nebyla prodloužena zákonná lhůta pro podání daňového přiznání, nemůže obstát jako důvod nezákonnosti platebního výměru na penále. Jediná a neustále se opakující argumentace žalobkyně se dotýká nepovolení prodloužení lhůty k podání daňového přiznání a neodůvodnění tohoto rozhodnutí správcem daně.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti:

Žadostí ze dne 29. 6. 2005 požádala žalobkyně, a to prostřednictvím svého zástupce, správce daně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob do 31. 8. 2005. V odůvodnění uvedla, že je spolupracující osobou manžela, se kterým by měla podat přiznání ve stejné lhůtě.

Rozhodnutím správce daně ze dne 1. 7. 2005, č. j. 114694/05/291911/8843, nebyla žalobkyni prodloužena zákonná lhůta k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004.

Platebním výměrem na daňové penále ze dne 26. 9. 2005, č. j. 148270/05/291911/8843, sdělil správce daně žalobkyni předpis penále za prodlení úhrady na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 v celkové výši 307,- Kč.

O odvolání žalobkyně proti výše uvedenému platebnímu výměru na daňové penále rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2006, č. j. 3381/06/FR 110-0107, tak, že odvolání zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zdůraznil, že dne 29. 6. 2005, tj. 1 den před uplynutím lhůty, požádal zástupce žalobkyně o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání ke dni 31. 8. 2005. Splatnost předmětné daně a povinnost podat daňové přiznání v dané věci nastala ke dni 19. 7. 2005. Daňové přiznání však bylo zástupcem žalobkyně podáno až dne 30. 8. 2005 a daň ve výši 7.635,- Kč byla uhrazena dne 31. 8. 2005, tedy 43 dnů po splatnosti daně. Ve věci předpisu penále za rok 2004 se tedy jednalo o částku vyměřené daně ve výši 7.635,- Kč splatnou ke dni 19. 7. 2005 při použití sazby ve výši 0,1% za 43 dnů prodlení z dlužné částky až do dne platby včetně. Celkem bylo sděleno penále ve výši 307,- Kč, a to v souladu s ustanovením § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že penále se nevyměřuje, vzniká ex lege a povinnost platit penále nezakládá správce daně svým rozhodnutím, tj. vydáním platebního výměru, neboť toto rozhodnutí má povahu pouze deklaratorní.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2006 – 33, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č. j. 3381/06/FR 110-0107, zrušeno pro vady řízení a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení (výrok I.), současně byl žalovaný zavázán k povinnosti nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud uvedl, že napadené rozhodnutí ruší pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zásadní pochybení spatřoval v nesprávném použití § 14 zákona o správě daní a poplatků, a to pokud jde o počítání lhůt. Zdůraznil nesprávný závěr správních orgánů, že nedoplatek na dani trval 43 dny, jestliže správní orgány dovodily, že splatnost daně (z jejíhož nedoplatku bylo penále počítáno) i povinnost podat daňové přiznání nastala dne 19. 7. 2005. Žalobkyni bylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání dne 18. 7. 2005, tento den se ve shodě s ustanovením § 14 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků nepočítá do běhu lhůty, a proto se mohla žalobkyně ocitnout v prodlení s placením daně až dne 20. 7. 2005 a nikoliv již dne 19. 7. 2005, jak nesprávně dovodil žalovaný.

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 10. 2008, č. j. 1 Afs 127/2008 – 54, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2006 – 33, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí uvedl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí; soudu bylo závazně uloženo zabývat se v dalším řízení žalobními námitkami a posoudit, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání bylo ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Dospěje-li k takovému závěru, přezkoumá také jeho zákonnost (vzhledem k tvrzené absenci odůvodnění) a na tomto závěru potom vybuduje konečné posouzení a přezkoumání rozhodnutí žalobou napadeného. Protože bylo žalobou napadeno rozhodnutí o daňovém penále, je podstatné, zda byla zachována lhůta pro podání přiznání a platby daně v důsledku úpravy ustanovení § 14 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, a nemělo být proto žádné penále vyměřeno (jak tvrdí žalobkyně), anebo zachována nebyla (jak tvrdí

žalovaný). V žádném případě však soud nemůže ponechat vyřešení této žalobní námitky stranou, neboť je klíčová pro posouzení vzniku případného nedoplatku na dani a z něho se odvíjejícího penále.

V pořadí druhým rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2010, č. j. 31 Ca 191/2008 – 102, byla žaloba zamítnuta (výrok I.), s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). K nastolené otázce charakteru rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání soud uvedl, že toto rozhodnutí není podkladovým rozhodnutím vůči rozhodnutí o sdělení výše penále ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Dovedil, že ačkoliv je legitimní požadavek přezkoumatelnosti správních aktů, z žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků neplyne povinnost odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání; požadavek odůvodnění rozhodnutí je dokonce vyloučen § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků; ten zdůrazňuje, že odůvodnění je třeba jen tam, kde to zákon stanoví. Rozhodnutí o předmětné žádosti je ovládáno též pravidly § 14 odst. 13 a 14 zákona o správě daní a poplatků, proto nemusí obsahovat odůvodnění a je vyloučena i přípustnost opravných prostředků.

O další kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Afs 93/2009 – 79, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 191/2008 – 62, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména uvedl, že krajský soud byl v předchozím rozhodnutí kasačního soudu zavázán k posouzení charakteru rozhodnutí (o žádosti o prodloužení lhůty k podání přiznání), jež rozhodnutí o sdělení penále předcházelo a zejména pak ke splnění zákonných požadavků na jeho náležitosti. Hodnocením této otázky krajským soudem se však Nejvyšší správní soud nemůže zabývat (ačkoliv má na její zodpovězení odlišný náhled jako krajský soud - viz rozsudek ze dne 29. 6. 2007, sp. zn. 4 As 37/2005), neboť správnost jejího posouzení se nestala předmětem kasační stížnosti žalovaného. Kasační řízení je ovládáno z převážné míry zásadou dispoziční (§ 109 odst. 3 s. ř. s.); neučiní-li strana sporu předmětem kasační stížnosti návrh na posouzení konkrétní otázky, nemůže si již Nejvyšší správní soud tuto dispozici sám na sebe atrahovat a případné sporné otázky či jejich řešení sám vyhledávat a poté i posuzovat. K době prodlení s placením daně uvedl, že tato trvala 43 dnů, za tuto dobu žalovaný žalobkyni počítal a sdělil penále; neodchýlil se proto ze zákonem stanoveného rámce a jeho postup byl v daném případě správný. Tímto právním názorem je krajský soud vázán ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením §

51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Procesním právním předpisem, který upravoval až do 31. 12. 2010 řízení ve věcech daní a poplatků, byl zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Jak uložil Nejvyšší správní soud v pořadí druhém zrušujícím rozsudku, soud se nejprve zabýval otázkou posouzení charakteru rozhodnutí o žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání, jež rozhodnutí o sdělení penále předcházelo; zejména pak splnění zákonných požadavků na jeho náležitosti s přímým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, sp. zn. 4 As 37/2005, který problematiku subsumovaných právních aktů již řešil.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 – 83, in: www.nssoud.cz, předpokladem přezkumu zákonnosti podkladových rozhodnutí správních orgánů je, aby:

*„1. existoval tzv. subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu),
2. finální správní akt byl ve správním soudnictví napaden projednatelnou žalobou,
3. nezákonnost subsumovaného správního aktu byla v žalobě namítnuta (zde se jedná o promítnutí dispoziční zásady; Nejvyšší správní soud tu ponechává stranou případy nicotnosti či nepřezkoumatelnosti subsumovaného správního aktu, neboť dalece překračují rámec souzené věci),
4. se nejednalo o takový subsumovaný správní akt, jímž by byl vázán i sám soud,
5. nebylo možno subsumovaný akt napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (ostatně v takovém případě by se vlastně ani nejednalo o akt subsumovaný, nýbrž o akt řetězící se, popřípadě zcela samostatný, čili nebyla by splněna již první podmínka).“*

Otázku posouzení charakteru rozhodnutí o žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání soud s přihlédnutím k výše specifikovaným pěti kritériím odpovídá tak, že se v daném případě jedná o subsumovaný správní akt, jehož zákonnost lze ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat ve správním soudnictví s výhradou, že uvedené ustanovení nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Pokud by tedy měla zjištěná nezákonnost aktu subsumovaného vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, soud zruší finální akt a s nezákonností aktu subsumovaného se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku.

Soud v dané věci považuje za nesporné kumulativní naplnění všech pěti podmínek vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 – 83, in: www.nssoud.cz, a to z těchto důvodů:

Podmínku sub 1 pokládá za splněnou, neboť rozhodnutí správce daně o neprodloužení zákonné lhůty žalobkyni k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 se stalo správním aktem

podmiňujícím vydání platebního výměru na daňové penále za prodlení úhrady na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 v celkové výši 307,- Kč ve spojení se zamítavým rozhodnutím žalovaného.

Podmínku sub 2 pokládá za splněnou, neboť zamítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2006, č. j. 3381/06/FŘ 110-0107, bylo napadeno projednatelnou správní žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 5. 6. 2006.

Podmínku sub 3 pokládá za splněnou, neboť žalobkyně nezákonnost, nepřezkoumatelnost a neplatnost subsumovaného správního aktu ve své žalobě ze dne 5. 6. 2006 namítla.

Podmínku sub 4 pokládá za splněnou, neboť rozhodnutím správce daně o neprodloužení zákonné lhůty žalobkyni k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 není soud ve své rozhodovací pravomoci vázán.

Podmínku sub 5 pokládá za splněnou, neboť rozhodnutí správce daně o neprodloužení zákonné lhůty žalobkyni k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 nebylo možno napadnout samostatnou správní žalobou, neboť podle ustanovení § 40 odst. 6 věta třetí zákona o správě daní a poplatků proti tomuto rozhodnutí se nebylo možno odvolat. Jako podpůrný argument pro skutečnost, že nelze dovodit pravomoc soudu ve správním soudnictví zrušovat subsumované správní akty lze zdůraznit i to, že správní orgán rozhodující o subsumovaném správním aktu (v daném případě správce daně) není účastníkem řízení ve správním soudnictví o přezkumu aktu finálního (v daném případě žalovaný).

S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soud uzavírá, že rozhodnutí správce daně o neprodloužení zákonné lhůty žalobkyni k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 bylo subsumovaným správním aktem. Současně soud neshledal, že uvedené rozhodnutí nesplňovalo zákonné požadavky na jeho náležitosti. Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 6 věta první zákona o správě daní a poplatků správce daně žádosti daňového zástupce žalobkyně nevyhověl, proti rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání se nebylo možno odolat a v návaznosti na ustanovení § 56a odst. 3 zákona o správě daní a poplatků nebylo možno ani uplatnit mimořádný opravný prostředek. Současně soud zdůrazňuje, že podání i případné žádosti nemělo odkladný účinek, bylo proto vhodné, aby žalobkyně coby daňový subjekt požádala o prodloužení lhůty s dostatečným předstihem. Protože žalobkyně byla zastoupena v daňovém řízení daňovým poradcem, bylo její povinností podle ustanovení § 40 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků podat daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 nejpozději do 30. 6. 2005. Požádala-li tedy žalobkyně prostřednictvím svého daňového poradce o prodloužení této zákonné lhůty 1 den před jejím uplynutím, neztotožňuje se soud s jejími námitkami týkajícími se nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti a neplatnosti tohoto rozhodnutí. Namítá-li

žalobkyně, že ji není známa správní úvaha, kterou se řídil správce daně při vydání subsumovaného rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání, soud v tomto smyslu zejména odkazuje na ustanovení § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož rozhodnutí muselo obsahovat odůvodnění, jen stanovil-li tak tento, nebo zvláštní zákon. S přihlédnutím k objektivní skutečnosti, že zákon o správě daní a poplatků ani zákon o dani z příjmů fyzických osob, správci daně neukládal odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení zákonné lhůty k podání daňového přiznání, nelze dovodit žalobkyní namítanou nezákonnost subsumovaného správního aktu vydaného ve věci správcem daně. S ohledem na již zdůrazněné časové hledisko této žádosti, soud nemá, co by správci daně v daném případě vytkl.

Dále pak k žalobkyní namítané problematice počítání lhůt soud v plném rozsahu odkazuje na ve věci učinění závazný právní názor vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Afs 93/2009 – 79, in: www.nssoud.cz, podle něhož: „Požádala-li žalobkyně o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání jeden den před uplynutím zákonné lhůty stanovené pro tento úkon (§ 40 odst. 3 daňového řádu), pak se i o tento jeden den „nastavuje“ lhůta pro podání přiznání. Protože zamítavé rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 7. 2005 (který se nepočítá do běhu „nastavené jednodenní lhůty“), tak oním dnem, kdy naposledy mohla žalobkyně splnit řádně svoje povinnosti, byl ještě celý den 19. 7. 2005. Ani tento den však žalobkyně daňové přiznání nepodala, ale předně ani neuhradila daň a proto se již následujícího dne – tedy 20. 7. 2005 ocitla první den v prodlení s placením daně. Toto prodlení trvalo až do 31. 8. 2005, kdy daň uhradila. Doba prodlení s placením daně tak trvala (i s ohledem na § 63 odst. 2 daňového řádu) 43 dny. Za tuto dobu také žalovaný žalobkyni počítal a sdělil penále; neodchýlil se proto ze zákonem stanoveného rámce a jeho postup byl správný; závěr krajského soudu v tomto ohledu byl naopak rozporuplný. Vždyť krajský soud v podstatě dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že prodlení s placením daně trvalo 43 dny, jeho rozhodnutí však přesto zrušil, v tomto ohledu tedy pochybil.“ V souladu se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem je třeba v přezkoumávané věci z výše uvedeného závěru vycházet.

Jen pro úplnost k argumentaci žalobkyně týkající se neexistence penále daně z příjmů právnických osob soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 96/2007 – 43, in: www.nssoud.cz, podle něhož: „Penále je příslušenstvím daně, sdílí její osud a v daňovém řízení se nikdy nevyskytuje samostatně, nýbrž je vázáno na daň již vyměřenou a splatnou. Jako takové je proto z logiky věci nelze předepsat za situace, bylo-li by vymáhání samotné daňové povinnosti již promlčeno. Příslušenství daně, jak již bylo shora řečeno, sice "sleduje osud daně" (§ 58 zákona o správě daní a poplatků), to však znamená pouze tolik, že změnil-li se v průběhu času dlužná částka samotné daně (je vyměřena nižší či vyšší daňová povinnost, daň je prominuta či odepsána), změnil se úměrně tomu i dlužná částka příslušenství daně (typicky tedy penále či úroku v souladu se zněním zákona o správě daní a poplatků v posuzovaném období). V žádném případě však nelze vykládat ustanovení § 58 tohoto zákona tak, že by na příslušenství daně automaticky dopadala všechna pravidla platící pro daňovou povinnost samotnou.

Penále není daní, proto se nevyměruje; k jeho výši dospívá správce daně prostou matematickou operací, kterou daňovému subjektu sděluje formou platebního výměru (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). Nezjišťují se zde skutečnosti rozhodné pro určení výše původní daňové povinnosti, tak jak je tomu u daně při vyměřovacím řízení, vytykáacím řízení či daňové kontrole, neboť v každém okamžiku daňového řízení nastalém po splatnosti daně lze penále vypočíst na základě již učiněného rozhodnutí o dani. Označený platební výměr v této souvislosti proto nemá nic společného s vyměřováním daně, a nelze jej tedy chápat tak, že by se penále zjišťovalo a předepisovalo dle stejných pravidel a ve stejném režimu jako daň samotná. Nejen z povahy tohoto institutu, ale i z jeho systematického zařazení v zákoně je zřejmé, že předepisování penále nespadá do vyměřovací fáze daňového řízení, ale do fáze placení (vybírání) daně. Jediná lhůta, kterou je předpis penále vázán, je tak promlčecí lhůta k vybrání daně, a právě v této lhůtě musí být jeho předpis sdělen platebním výměrem daňovému dlužníkovi (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 148/2005 - 43, dostupný na www.nssoud.cz). Daňový dlužník je o výši penále pouze "vyrozuměn" a platební výměr na penále z prodlení s placením splatné částky daně podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je pouze deklaratorním správním aktem."

Na závěr k žalobkyní namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí si soud ještě dovoluje připomenout rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, in: na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“

Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle žalobkyní uplatněných žalobních bodů, ovšem neshledal důvod, pro který by přisvědčil žalobkyni ohledně jím tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Při přezkumu napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Za tohoto stavu věci soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl ve

spojení s ustanovením § 110 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 19. října 2011

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu